

Secretariaat St. Roechama - Claës de Jongestraat 31 - 2957AD Nieuw-Lekkerland
roechama@filternet.nl - www.roechama.nl
Rabobank (Gouda) : 36.24.39.486 - K.v.K.nr.:24358678

Reisverslag Oekraïnereis februari 2005

“En wij weten dat zij die God liefhebben, alle dingen meewerken ten goede.” (Rom. 8:28)
“Hij, Die Israël verstrooide, zal het verzamelen en het behoeden als een herder zijn kudde.”
(Jeremia 31:10b)

Eind goed al goed

Deze reis, die we in vijf dagen volbrachten, heeft vele moeilijkheden gekend. Zowel bij de voorbereiding, als bij de grens en bij het distribueren van de goederen. Maar bovenstaande belofte heeft God zo mooi waar gemaakt. Ira, onze contactpersoon in Uzgorod, schreef toen we twee dagen thuis waren: *“This trip was not easy from the beginning and we faced problems here as well, but it was worthy to bring so much blessing at the end to all: Jewish people, gipsy people and to the orphanage; to all who are in need.”* (Deze reis was vanaf het begin niet

makkelijk en we ondervonden hier ook problemen, maar het was het waard om tenslotte zoveel zegen te brengen aan iedereen; Joodse mensen, zigeuners en aan het weeshuis; aan allen die het nodig hebben.)

Deze reis zouden we proberen alles via de officiële weg het land binnen te krijgen. Dit weeshuis is namelijk wel geregistreerd om humanitaire hulp te mogen ontvangen. Al de eerste week van januari hadden we de laadlijsten op moeten sturen naar het weeshuis, omdat het enige tijd zou vergen voordat we toestemming vanuit Kiev zouden krijgen. We zouden niet alleen het weeshuis hulp geven, maar ook de arme zigeunergemeente in Uzgorod en vooral ook arme Joodse gezinnen. De Heere bemoedigde ons door de fax met de toestemming net op tijd te laten komen. Donderdagmorgen om 9 uur moesten we vertrekken naar de ambassade, om 7 uur kwam de fax. Hierdoor konden we gratis visa halen. (Praise the Lord)

Uitgang en ingang

Op 20 februari, in alle vroegte, vertrokken we met drie busjes opnieuw volgestouwd met kleding, speelgoed, schoenen, dekens en sportspullen enz.. Met de belofte uit Psalm 121: “De HEERE is uw bewaarder”, en “De HEERE zal uw uitgang en uw ingang bewaren, van nu aan tot in eeuwigheid.” gingen we goed gemutst op reis. Met z’n zessen: Cor Stolk en zijn oudste zoon Rosco, Ruben Bikker, Willem van de Weijden, Ria en Wim Verwoerd reden we in de richting Uzgorod, in Zuid-West Oekraïne. We zouden de eerste dag via Duitsland en Oostenrijk in Hongarije proberen te komen. De weken en dagen voor de reis hadden we gebeden om “welgebaande wegen”, omdat het echt goed winter was geworden in Oost-Europa. Boven verwachting hadden we op de heenreis, uitgezonderd het eerste stuk in Duitsland, droge wegen met een strak blauwe hemel en links en rechts alles wit van de sneeuw. Tot de grens Hongarije/Oekraïne liep het voorspoedig. Toen werd ons geduld erg op de proef gesteld. Vanaf 12 uur maandagmiddag tot half 11 uur ’s avonds hadden we ‘werk’ om alle stempels en papieren te krijgen. Er ontbrak bij ons een document dat de kleding “gedesinfecteerd” was. Het heeft heel wat tijd en inspanning gekost om dat in orde te maken. Daarbij komt nog het lage werktempo en de wisseling van de ‘wacht’ die er voor zorgden dat we pas laat midden in de nacht bij Ira in Uzgorod aankwamen.

Weeshuis Vinogradova

Dinsdag werd er in het kinderweeshuis in Vinogradova al op ons gewacht. Terwijl de directrice Anna met de boekhouder onze papieren overnamen en daarmee naar het douanekantoor gingen om de goederen “in te klaren”, werden

wij verrast op een maaltijd én wat heel leuk was een voorstelling van de kinderen. Zij zongen, dansten, zeiden gedichtjes op en hadden net zoveel plezier als wij. Toen deelden we chocoladerepen uit en ieder kind kreeg ook een klein kleur/leesboekje met kleurpotloden. De boekjes, “de goede Herder” in het Russisch, met de kleurpotloden hadden we van iemand gekregen om uit te delen. Wat fijn om zo heel beknopt het evangelie aan de kinderen door te kunnen geven. En wat

fijn om te zien, hoe blij ze er mee waren.

Even later kwam de dokter bij ons in de directricekamer. Of we hem konden helpen, er was een meisje dat hepatitis B heeft. Een beginnende behandeling zou 40 \$ kosten en de totale behandeling zelfs 200 \$. Konden wij wat doen? Of te wel 180 Euro. We hoefden niet lang te denken. We besloten het bedrag direct te geven. We bidden dat de behandeling bij Tamara mag leiden tot genezing.

Eindelijk om 8 uur (6 uur na onze aankomst) moesten we even naar de douane met onze busjes voor controle van de inhoud. Weer een uur wachten, toen werd in 4 minuten met een zaklamp even naar binnen geschenen in de busjes en dát was de controle. Terug naar het weeshuis om de spullen uit te laden. Tot onze verrassing was de dokter gebleven om te helpen lossen. Zijn dienst was om 4 uur afgelopen en het was ondertussen 9 uur.

Alle kleding, schoenen, dekens, knuffels, maar ook de tafeltennistafels, de 10 kinderfietsjes, een computer, een kookplaat, sjoelbak, voetbalspelen en de zelfgenaaide dekbedhoesjes, enz. uit het ene busje hebben we daar achter gelaten. We lieten dankbare harten achter en namen blijdschap mee en aanvaarden de ruim 2 uur durende terugtocht om half twaalf in de nacht. Toen kreeg het busje van Rosco spontaan twee lekke banden. Het ontmoedigde ons echter niet. We hadden twee passende reservebanden, en met vereende krachten werd de klus in een half uur geklaard.

Teleurstelling

Wat te doen met de inhoud van de overige busjes? De zigeuners hebben zelf geen opslagruimte en persoonlijk brengen was ook geen mogelijkheid. De voorganger, een goede vriend van Ira, kon het beste zelf de allerarmsten met de goederen helpen. Ira en haar moeder boden hun eigen tweekamerflat aan voor tijdelijke opslag. We hadden Ira gevraagd alvast voedsel, waspoeder enz. voor alle gezinnen te kopen. Zelf hadden we mooie “kerstpakket”dozen meegenomen, die we kregen van de PlusMarkt. We deden alles in de dozen met ook de handdoeken, theedoeken enz. die wij hadden meegebracht. Ondertussen hadden Cor en Ria een “garage” gevonden waar de twee lekke banden konden worden hersteld. Daarna losten we de busjes bij Ira. Terwijl we daar mee bezig waren kreeg Ira en ook wij een teleurstelling te verwerken. Dat ging over de Joodse mensen die we zouden bezoeken. Ira kent zelf een aantal Joodse mensen, die wij zouden helpen, maar de overige namen had ze gevraagd aan een vrouw in haar christelijke gemeente, die het hoofd is van “de bediening aan Joden” in hun kerk. Ze wilde echter niet meer dan alleen de namen geven, adressen had Ira nog steeds niet. Deze morgen belde deze vrouw en ‘eiste’ dat wij langs haar kantoor zouden komen om te praten over samenwerking enz. Ira zei dat wij daar geen tijd voor hadden, maar dat zij gerust met ons mee mocht naar de gezinnen. Toen zei deze ‘christin’: “Dan gaat het helemaal niet door.” Toen Ira aangaf dat wij speciaal uit Holland waren gekomen, en zelfs speciale pakketten hadden klaargemaakt voor ieder persoon, maakte dat voor haar allemaal niets uit. Nee, als wij niet langskwamen dan gaf zij geen adressen en ging er niemand mee, daarna gooide zij de hoorn op de haak.

Chesed

Wat te doen? Ira’s moeder wist een Joodse familie in haar flat te wonen. Wellicht dat zij via hen contact met Chesed kon maken voor de juiste adressen. Wij gingen intussen naar de Joodse familie Gofman, waarvan de moeder allang geleden het gezin in de steek had gelaten en de vader nog steeds problemen heeft. Twee dochters, Vika en Lena zijn ondertussen getrouwd en Vika heeft twee dochters; Galya en Lena, 10 en 7 jaar oud. Zij wonen met z’n zessen in een drie kamerflat (één kamer, één slaapkamer, één

keuken): Vika met haar man en twee kinderen, vader en broer Otty. Er waren behalve een paar kasten en bedden geen meubels in het huis. Onvoorstelbaar hoe ze daar kunnen leven. Lena en haar man waren hier ook naar toe gekomen, zodat het voor ons makkelijker was om uit te delen. Lena bleek in verwachting. Gelukkig had iemand ook nog een 'verrassingstas' meegegeven voor een arm Joodse gezin. Lena had net aan Ria verteld, toen zij vroeg hoe het ging, dat ze vitaminegebrek had en voor een maand naar een sanatorium moest. Laat er nu in die tas ook een pot vitaminetabletten zitten! De twee meisjes waren zo blij met het pakket viltstiften en kleurpotloden en kleurboek. Wat een verschil met hoe in het westen de kinderen vaak reageren op een cadeautje. De voedselpakketten kwamen natuurlijk bij deze gezinnen goed van pas. We hebben er drie achtergelaten. Daarna keerden we terug naar Ira's flat. Benieuwd naar het resultaat van de poging van Ira's moeder. De Heere had uitkomst gegeven. Er was een afspraak met de Joodse hulporganisatie Chesed gemaakt. We werden daar zo hartelijk ontvangen, door Yuri de onderdirecteur. Hij vertelde over de opzet en werkwijze van Chesed.

De directeur zouden we de volgende dag kunnen spreken, maar dan zouden wij al weer op de terugweg zijn. Een volgende keer, D.V. We kregen een rondleiding door het gebouw en werden diep getroffen door het enthousiasme van de Joodse medewerkers en ook door de inrichting van de verschillende kamers. Een kamer was als een soort museum ingericht met fotomateriaal en gebruiksvoorwerpen uit de Joodse traditie en oude gebedenboeken. Ook een herdenkingsplaat over de Holocaust met fotomateriaal hing aan de muur.

Het hoofddoel van Chesed is het leven van oudere mensen met hun families en van invaliden te vergemakkelijken en hen algehele hulp te geven. Hun motto is: "Al de Joden zijn verantwoordelijk voor elkaar." Bovendien ziet de stichting het als een essentieel deel van hun taak Joodse traditie, geschiedenis en veelzijdige cultuur en opvoeding te doen herleven. Elke week wordt er Sabbat gevierd in het gebouw. De feesten krijgen grote aandacht. Dat doen ze heel bewust omdat gedurende tientallen jaren communisme de Joodse mensen losraakten van hun bijbelse wortels.

Programma's

In de folder die wij meekregen is te lezen welke programma's zij allemaal hebben: voedselprogramma; warme maaltijden worden thuisbezorgd bij invaliden, in het dagcentrum kunnen ook warme maaltijden worden genuttigd. Verder zijn er "Uitleen programma van medische benodigdheden" en "huishoudelijke hulp programma" "winterprogramma" voor het geven van winterkleding, dekens enz. Voor kinderen is er in Chesed een speciale ruimte ingericht: "mazzal tov" kamer. 60 kinderen doen op dit moment mee met het kinderprogramma; de kinderen komen graag naar "Mazzel tov", voor het speelgoed, de spelletjes, maar ook vooral door de enthousiaste en warme manier van zorg voor hen. "Kinderen zijn onze Joodse toekomst" is het motto. Wijze en vriendelijke mensen onderwijzen hen in Joodse traditie en geven hun een Joodse opvoeding. De leidster van dit programma hebben we ook gesproken. Deze Joodse 'moeder' heet Marina Shifris. We waren vooral onder de indruk van de 'artistieke' werkjes die de kinderen onder haar begeleiding hebben gemaakt.

Chesed probeert ook buiten de stad Uzgorod in de hele regio elke Joodse man, vrouw of kind te helpen. Om dat te kunnen doen ontvingen zij van de Amerikaanse sponsor "Joint" twee minibusjes. Op dit moment ontvangen in 56 verschillende dorpen 450 mensen hulp.

Deze ontmoeting met Chesed kwam voor ons als een complete verrassing. En eigenlijk was dit juist wat we wilden. In Vinnitsa werken we nl. ook al samen met Chesed. Maar omdat Ira het via haar kerk wilde doen, wilden wij dat niet weigeren. Hoe mooi om te zien hoe de Heere alle dingen leidt en doet meewerken ten goede.

Joodse gezinnen

Wij hadden niet veel tijd, in tegenstelling tot de mensen van Chesed, die honderduit vertelden. Met Olga, een Joodse vrouw die alle hulpbehoevende Joodse mensen kent, brachten we nog een paar pakketten weg. Bij Natasja Yuga haar moeder Eva en haar dochter Karoline van 3 jaar konden we

ook veel mooie kleding achterlaten, naast het voedselpakket. Ook bij een grootmoeder, Maria Byvelman, die samen woont met haar verstandelijk gehandicapte kleinkind Gobina van 13 jaar, gaven we kleding en de bekende doos. We wilden Gobina ook graag iets persoonlijks geven. Wat waren we blij dat we 'toevallig' ook nog een hele grote knuffelbeer in ons busje hadden. De geluiden die Gobina maakte, verraadde grote blijdschap. Oma voegde toe: "Ze heeft nog nooit zo'n mooi cadeau gekregen!"

Daarna gingen we bij Olga op de koffie. Bij haar lieten we voor nog een oude Joodse vrouw van 90 jaar en Olga's Joodse buurvrouw en nog een Joodse vrouw 3 pakketten achter.

We hopen in de toekomst vaker via Olga en Chesed Joodse hulpbehoevende mensen te kunnen helpen. Olga zelf heeft een zoon in Israël wonen en een getrouwde dochter in Oekraïne. Ook de ouders van haar man wonen al in Israël. We namen afscheid.

Tenslotte gingen we nog de twee Joodse meisjes Zjanna en Lyda Pastor, die samen met hun 'vader' in een hele kleine flat leven. Zjanna kenden we al. Zij woonde vorig jaar nog in het weeshuis in Perezyn toen we daar op bezoek waren. Ira had van ons/jullie geld al een stapelbed en een tafel voor hen gekocht.

We haalden de twee banden op en besloten niet te wachten tot de volgende morgen, maar dezelfde avond de terugtocht te aanvaarden. We haalden onze spullen op, dankten en baden samen met Ira en haar moeder en namen afscheid. We hoopten dat de spullen in Ira's huis

spoedig opgehaald zouden worden, zodat normaal leven weer mogelijk zou worden in het huis.

Bij de grens hadden we weer lang oponthoud, omdat we ook via de terminal terug moesten. Pas na 4½ uur, om half 2 's nachts konden we de reis vervolgen in Hongarije. Al gauw begon het te sneeuwen, en hoewel het rijden stukken moeilijker ging, hoefden we niet te stoppen. Tegen de morgen zochten we nog even voor een paar uur een hotelletje op om te slapen en te ontbijten. De verdere reis was zo mooi. Door besneeuwd landschap, maar toch met schone en zelfs droge wegen, genoten we zo van hoe groot God, de Schepper van al dat moois, is!

Net over 12 uur donderdagnacht waren we weer thuis. God komt alle lof toe, voor het welslagen van deze turbulente reis.

Blij verrast waren we toen Ira zaterdagavond mailde dat alle spullen voor de zigeuners al waren opgehaald en dat ook Yuri van Chesed ongeveer 50 zakken had kunnen meenemen.

De man van Lena, de a.s. moeder, had een kinderwagen, een kinderbedje met matras en 7 zakken babykleding, dekentjes enz. al wezen halen. Nog maar enkele zakken heeft Ira in huis

achtergehouden voor een paar gezinnen waarvan zij weet dat zij hulpbehoevend zijn.

Yuri nodigde Ira uit met de directeur van Chesed te komen praten. Hij bedankte ons en dus ook jullie voor de hulp die gegeven is en hij wil in de toekomst graag met ons samenwerken.

